

Sygn. akt V GC 1838/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 września 2017 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie V Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Paweł Rynko
Protokolant:	st.sekr.sądowy Agnieszka Dolecka

po rozpoznaniu w dniu 15 września 2017 r. na rozprawie sprawy

z powództwa (...) sp. z o.o. w K.

przeciwko (...) sp. z o.o. w K.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) sp. z o.o. w K. na rzecz powoda (...)sp. z o.o. w K. kwotę 122,82 zł (sto dwadzieścia dwa 82/100 zł),

II. umarza postępowanie w pozostałym zakresie,

III. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 2.661 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 1.500 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,

IV. nakazuje zwrócić powodowi kwotę 1.144 zł tytułem połowy opłaty od pozwu.

SSR Paweł Rynko

Sygn. akt V GC 1838/17

UZASADNIENIE

Powód (...)spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w K. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...)spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. kwoty 45 742,67 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 31 marca 2017 r. do dnia zapłaty wraz z kosztami postępowania w tym kosztami zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu powództwa wskazał, że strony łączy umowa na podstawie, której powód dostarczył pozwanemu wodę do kilku obiektów. Zgodnie z fakturą kwota w niej wymieniona miała być uiszczona w terminie 14 dni od jej doręczenia. Mimo tego pozwany nie opłacił faktury na kwotę 45 742,67 zł. Nie nastąpiło to pomimo odebrania w dniu 23. 03. 2017 r. ostatecznego wezwania do zapłaty.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 8 maja 2017 r. całość żądania powoda została uwzględniona. (nakaz k. 26)

Sprzeciwem od nakazu zapłaty **pozwany (...)**spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. zaskarżył nakaz zapłaty w całości, wniósł o oddalenie powództwa jako przedwczesnego ze względu na odroczenie terminu płatności, a nadto wniósł o zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu. W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany nie kwestionował istnienia zaległości oraz faktu, że nie uiścił jej w terminie wskazanym w fakturze. Wskazał jednak, że wezwanie przedsądowe do zapłaty zostało doręczone pozwanemu 2 dni po upływie terminu wymagalności. Po otrzymaniu tegoż wezwania księgowa pozwanego kontaktowała się z księgowością powódki prosząc o wyjaśnienie przyczyny wezwania przedsądowego w tak krótkim terminie. W trakcie tej rozmowy ustalono, że pozwany dokona spłaty w terminie dwóch tygodni. Spłata taka została dokonana w dniu 14. 04. 2017 r. Natomiast powództwo zostało wniesione po tygodniu. Zdaniem pozwanego kierowanie wezwania do zapłaty oraz wniesienie powództwa w tak krótkim terminie stanowiło nadużycie prawa ze strony powódki. (sprzeciw k. 32 i nast.)

Pismem z dnia 22 sierpnia 2017 r. powód cofnął pozew w zakresie żądania zapłaty należności głównej i wniósł o umorzenie postępowania w tym zakresie, wnosząc jednocześnie o zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kwoty 122,82 zł tytułem odsetek ustawowych za opóźnienie od zapłaconej z opóźnieniem kwoty należności głównej. Nadto powód podtrzymał wniosek o zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania wraz z kosztami zastępstwa procesowego w kwocie 3600 zł. (pismo k. 45)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Strony łączyła umowa o zaopatrzenie w wodę i odbiór ścieków. Na podstawie tej umowy pozwany zobowiązany był do uiszczenia na rzecz powoda kwoty 45 762,72 zł. Pozwany należności tej nie uregulował. Wezwaniem z dnia 23. 03. 2017 r. powód wezwał pozwanego do uiszczenia w/w kwoty w terminie 7 dni, wskazując, że w przypadku nie uregulowania należności sprawa zostanie skierowana na drogę postępowania sądowego. Wezwanie wpłynęło do pozwanego w dniu 23. 03. 2017 r.

(bezsporne)

W dniu 31 marca 2017 r. powód złożył powództwo dotyczące powyżej opisanej należności.

(dowód k. 22)

Pozwany uregulował w/w należność w dniu 14 kwietnia 2017 r.

(dowód: potwierdzenie przelewu k. 36)

Odsetki od kwoty dochodzonej pozwem za okres od dnia 31 marca 2017 r. do dnia 13 kwietnia 2017 r. wyniosły 122,82 zł.

(bezsporne)

Sąd zważył, co następuje:

Powyzszy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o przedstawiony przez strony materiał dowodowy w postaci dowodów z dokumentów. Sąd uznał je za wiarygodne, gdyż były jasne i wzajemnie ze sobą korespondujące. Ponadto ich prawdziwość nie została zakwestionowana przez strony.

W niniejszej sprawie poza sporem była fakt, że pozwany nie uregulował należności dochodzonej pozwem w terminie płatności mimo wezwania do zapłaty. Bezsporny był też fakt, że kwota należności głównej dochodzonej pozwem została uiszczona po terminie zapłaty określonym w wezwaniu do zapłaty i po wniesieniu powództwa. Niekwestionowana była również wysokość odsetek naliczonych przez powoda za okres od dnia 31 marca 2017 r. (ostateczny termin zapłaty określony w wezwaniu to 30 marca 2017 r.) do dnia 13 kwietnia 2017 r. (14 kwietnia data zapłaty należności dochodzonej pozwem).

Pozwany podnosił jedynie, że ustalił z powodem inny termin płatności. Na okoliczność tą nie przedłożył jednak żadnych dowodów. Wobec tego sąd nie dał wiary twierdzeniom pozwanego, uznając, że nie doszło do zmiany terminu zapłaty określonego w ostatecznym wezwaniu do zapłaty. W konsekwencji sąd uznał, roszczenie powoda o zapłatę odsetek za okres od dnia 31 marca 2017 r. do dnia 13 kwietnia 2017 r. za zasadne. Podstawę prawną rozstrzygnięcia stanowi art. 481 i 482 kc. (pkt. I wyroku). Sąd nie podzielił w tym zakresie zarzutów pozwanego, że tak szybkie wystawienie wezwania do zapłaty i złożenie powództwa stanowiło nadużycie prawa. Termin zapłaty był określony jednoznacznie, wskazano również konsekwencje jego niedochowania. Wobec tego pozwany powinien zdawać sobie sprawę ze skutków uiszczenia zaległości po terminie. Każdy jest zobowiązany do regulowania swoich wierzytelności zgodnie z umową.

W związku z dokonaną wpłatą kwoty należności głównej dochodzonej pozwem powód cofnął pozew w tym zakresie. Skutkowało to umorzeniem postępowania w tym zakresie w oparciu o art. 355 § 1 k.p.c. w zw. z art. 203 kpc. (pkt II wyroku).

O kosztach procesu w pkt III wyroku orzeczono na podstawie art. 102 kpc. Na zasądzoną kwotę składa się połowa opłaty od pozwu w kwocie 1144 zł, 17 zł opłata skarbową od pełnomocnictwa oraz kwota 1500 zł tytułem kosztów zastępstwa prawnego.

Orzekając o kosztach procesu sąd zmniejszył przyznane pełnomocnikowi powoda wynagrodzenie związane z zastępstwem procesowym. Zgodnie z obowiązującymi przepisami przy wartości przedmiotu sporu tak jak w niniejszej sprawie wynagrodzenie to powinno wynieść 3600 zł. Mając jednak na uwadze stopień skomplikowania sprawy i nakład pracy pełnomocnika sąd uznał, że wynagrodzenie to jest nieadekwatne - wygórowane. Praca pełnomocnika ograniczyła się do złożenia pozwu oraz jednego pisma procesowego zawierającego częściowe cofnięcie powództwa. W takiej sytuacji Sąd uznał, że kwota 1500 zł będzie kwotą wystarczającą i odpowiadającą rzeczywistemu nakładowi pracy i stopniowi skomplikowania sprawy. Na możliwość zmniejszenia wynagrodzenia pełnomocnika na podstawie art. 102 kpc zwrócił uwagę Sąd Najwyższy w orzeczeniu z dnia 21 maja 1999 r. zgodnie z którym, za szczególnie uzasadniony wypadek, w którym strona przegrywająca sprawę w instancji może być obciążona kosztami tylko częściowo (art. 102 KPC) należy uznać sytuację, w której wysokość wykazanych kosztów zastępstwa procesowego mieści się w granicach wyznaczonych przez przepisy rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych, ale nie odpowiada stopniowi zawłości sprawy, a zwłaszcza nakładowi pracy pełnomocnika (I PKN 59/99).

W pkt. IV wyroku sąd orzekł na podstawie art. 79 pkt 3. ppkt a ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

SSR Paweł Rynko